

MANTANA 5

Občasník pro individua a individuality
Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 12, číslo 5

Květen 2009

ÚVODNÍK

Staré dobré časy

Nedávno jsme vzpomínali, jaké že to bylo skvělé, když jsme jezdili do skal ve velké partě, večer seděli u ohýnku při kytáře a při lezení si užili spoustu legrace. Nejprve to byla parta okolo Svinči a Kozla, jeden čas se k nám docela pravidelně přidávali Peťule s Vladulí a LeToš, pak přišlo první období klubových dětí a s ním víkendy v Bürschlických stěnách spolu s Párky, Jansovými, Broňkem apod. . Od té doby ale jako když utne, spousta lidí sice jezdí na víkendy do skal, ale každý na svou pěst, takže ten krásný duch kamarádství se tak trochu vytrácí. A to je, myslím, škoda. Letos nám počasí pro lezení na písku zatím přeje a tak jsme se už několikrát sešli v Tisé v docela slušném počtu. Pojdme se zkusit domluvit a aspoň občas se společně sejít večer třeba u Atomovic chalupy. Není to sice jako pod převisem, ale ohýnek se tam dá udělat a zázemí v chalupě je zase ideální pro uložení dětí, kterých nám neustále přibývá. Tak co, na kdy se domluvíme?

Jířa

Vysoké Tatry

25.-31.1.

Pepino Kotyk

Chci se s vámi podělit za těchto krásných teplých dnů o pár zážitků z uplynulé zimy. S kamarády z Jablonce jsme se po jejich dlouhodobé abstinenci pobytu v Tatrách chtěli pochlapit a zažít to pravé ořechové.

Na tuto cestu jsem se vydal s Danem (Dan Jizba), Honzou (Jan Čepelík) a Alešem. Do Tater se vydáváme 25. 1. 2009 a vystupujeme ráno z vlaku ve Štrbě. Poté pokračujeme do Tatranské Poljanky a na Slezký dům.

Dali jsme si za cíl po celou dobu pobytu bivakovat ve stanech. Co se týče akcí, tak jsme měli v plánu výstup Krčnářským žlebem, pokusit se o Gerlachovský štít a nějaké to ledové lezení.

Přijeli jsme za krásného počasí, avšak sněhu moc nebylo. V horních partiích to byl dost přemrzlý firn. To však nebránilo tomu, abychom se i tak nebořili pod vahou nás a našich drobečků na zádech. Basic camp máme pod Kvetnicovou věžou, do čtyřech máme postaveno. Já spím s Honzou a kluci si postavili stan kousek vedle nás. Dělam pár fotek před západem slunce a domlouváme se na ranním vstávání na druhou hodinu.

Ráno se navzájem slyšíme, jak nám vyzvání nastavené budíky. Musím udělat důležité doznání, vůbec se mi nechtělo vstávat a po opětovném oddalování budíku jsem zaspal. Opět se dostávám do bdělosti, když vnímám veselou náladu u kluků. Zjišťuji, že Honza se ke mně se spánkem přidal. Od začátku nebyl pro tak brzké vstávání. Po menší snídani a ustrojení se vydáváme do Krčmářského žlebu. Ještě z rána v cestě Aleš oznamuje, že kvůli svým zdravotním potížím se vrátí do stanu, kde na nás počká než se vrátíme. Pokračujeme po menším zdržení dále ve třech. Překonáváme krátký mixový výstup zledovatělou stěnkou ve spodní části žlebu. Samotný horní výlez byl nejmorálovější, krásně se nám to rozbušilo. Dál vyšlapávám cestu klukům a vyhýbám se nesoudržitelným jazykům. Snažím se být co nejvýš při východu slunce, samozřejmě kvůli záběrů mé digitální sonky. Tak ve dvou třetinách vyčkávat na Danyho a dál se střídáme, Honza nás s odstupem následuje. Vychutnali jsme si krásný závěrečný exponovaný výlez do sedla Krčmaráku.

Na hraně to byla úplná euforie! Opět nádherné počasí s přemrzlými partiiemi. Krása!

Dáváme si občerstvovačku, zdravíme se a kocháme se pohledy po okolí. Chceme pokračovat dál na Batizovský žleb. Pokusili jsme se to dát kousek po hřebeni. Nejvíce špačkoval Dany, jelikož nás oba musel neustále jistit, protože byl navázán uprostřed.

Po nějakém čase se Honzovi začalo dělat nevolno. Domlouváme se, že se po hraně vrátíme kousek zpět a nejbližším přístupným žlabem sestupujeme do Batizovské doliny. Při sestupu krásně vidíme Gerlach a silně namrzlý kříž na vrcholu. V půlce sestupu si všímáme dvojice na vrcholu. Po absolvování horní části sestupu se vzájemným provázáním se zastavujeme u terasy vedoucí na Gerlach. Zde odpočíváme a rušíme vzájemné jištění. Honza chce jít napřed a být co nejdříve ve stanech, na vrchol se necítí.

Za krátko nás míjí dvojice, co byla na vrcholu.

Byl to polský horský vůdce s klientem. Je na nás nevrly, ale po krátkém rozhovoru si ujasňujeme věci v dobrém. Tak se také rozcházíme. Zeptali jsme se ho, jak dlouho to šli. Řekl nám, že pět a půl ze Slezského domu. Poté, co odešli, jsme se dohodli s Danym, že se pokusíme nalehko vyrazit na vrchol. Kletry jsme si zajistili ve vyhrabaných policích zajištěné sněhovými kotvami. Dany bral lano, já pít s foťákem. V horní části pod vrcholem za mnou Dan skončil v podobě krtonožky či mravkoleva. Házím mu lano, aby se za mnou dostal. Máme splněno krásné předsevzetí, je 14:45, je nádherně! Sníh pod žářem slunce povoluje a bije do očí. Poláci očistili kříž od námrazy, jsem trochu zklamán, protože s námrazou by se mi líbil víc.

Po půl hodině se vydáváme dolů. V té horší části se s Danym odjišťujeme. Když jsme dali vědět Honzovi a ostatním, že jsme se dostali na vrchol, dal nám Honza vědět, že je to na odjištění a poslední část se slaňuje. Díky mu za to! Po čtvrté se dostáváme k našim drobečkům a pokračujeme v sestupu dolů. Okolo páté jsme na prvním sestupovém štandu, stmívá se a vytahujeme čelovky. Do sedmé se dostáváme až na turistickou cestu v Batizovské dolině. Za obrovským balvanem odpočíváme. Snažíme se odhadnout, jak dlouho to

bude trvat na Slezák, za Honzou a dál k našim stanům.

Věříme tomu, že se ráno Poláci moc nebořili. My jsme z toho byli nešťastní, pod firmem se skrývaly kleče či kamenné průrvy. Po tak teplém dni ten firn musel povolít. Střídavé zapadání dokáže nejen znechutit, ale i unavit. Dávám na Danyho a bohužel si trochu zacházíme. Sestup ke Slezáku byl nejhorší. První krok zapadá člověk po koleno, druhým po zadek a proražená stopa ve firnu nás stále drží, připadal jsem si chvílemi jak ledoborec. Nadáváme!

Divím se, že jsem si dosud něco nepřivodil, až na pár děr na kalhotách od želez. K desáté dorážíme na Slezák. Honza se zde ubytoval, měl toho také plné kecky. Chtěli jsme se zde sejít a oslavit to, bohužel reštauracia je pouze do sedmé max do osmé hodiny večerní. Honza se dal dohromady s Pětou práce všeho druhu na Slezáku. Ponúká nám pivo, kapustnicu a je hned dobře. Dáváme Pětovi slovo, že ještě dorážíme, jelikož jsme tu na dýl. Loučíme se s Honzou, který za námi dorazí ráno a vydáváme se ke stanům, kde na nás čeká Aleš. Pod dvorečkou na nás padla mlha. Zakufrovali jsme, ne však, že by jsme úplně nevěděli, kde jsme. Dany,

jak byl unavený, tak na chvíli pochybil. Já jsem šel na autopilota za ním. Okolo jedné, ne-li v půl druhé, dorážíme ke stanům. Aleš celou dobu prý krásně vychrupoval. Dáváme si tekutiny a pokec, jaké to tam nahoře bylo s tím, že dnes je odpočinkový den, jsme dost utahaní.

Já s Danym jsem se dal ještě na lezení na ledu a posledním dnem mého bivakování byl výstup na Polský hřeben. Opět bylo nádherně! Podcenil jsem však přísun tekutin, brzy ráno jsem vyrazil bez snídaně a do návratu ke stanům som bol pekne smedný. Honzovi zážitek z Krčnářského žlebu stačil a odjel s Alešem dříve. My jsme s Danym zůstali pět dní. Poslední eura jsme utratili v reštauracii Slavia v Popradě. Bola tam fajná servírka a hutorící a spí-

A ještě něco veselého na zasmání. Někde na Moravě nám, nebo spíše slovenským bratřím, odešla lokomotiva na nestřeženém vzdáleném návěstidle. Tak jsme museli čekat až nás dotlačí do nějaké stanice, přepřáhnou lokomotivu, abychom mohli pokračovat.

Za tu dobu jsme se dostali mimo grafikon ČD, místo ranního příjezdu kolem půl sedmé dorážíme za deset jedenáct do Prahy. Nám to bylo buřt, krásně jsme se vyspali.

Horám zdar Pepíno

Na pátek odpoledne byla plánována brigáda na skalách v Perštejně. Jenže počasí je jiného ná-zoru a od rána prší, takže s pilkou v ruce se pod skalami scházíme jen dva – já s Párkem. Ostatní účastníci jsou odrazeni počasím a odcházejí. Dostal jsem od Párka novou pilku a jsem z ní nadšený. Ře-že skoro sama a tak se pouštíme do nejvíce zarostlé části Perštejna – Východní stěny. Po pár hodi-nách je hotovo. Jsme sice promočení až na kost, ale s výsledkem jsme spokojeni. Večer přijíždí Úste-čáci Míša s Ivčou a Zdeněk s Janou. Přesouváme se do hospody U Slunce, kde nás již netrpělivě vy-hlíží Anča. Pepíno, jako Liberecká sekce, přijíždí vlakem i s kamarády, takže se nakonec scházíme v docela slušném počtu a večírek nemá chybu.

Ani ráno se počasí nechce umoudřit. Prší a je mokro. Nejsme ale žádný ořezávátka a tak jdeme natáhnout přelánění. Je to ověřená atrakce, která má každý rok největší úspěch. Za dopoledne se stihnou všichni projet. Nováčci jsou z toho trochu vyděšení, tak aby toho neměli málo, je pro ně při-praven úkol, slanit z 25metrů jen za smyčku obho-

zenou kolem hrotu. Hrot si museli sami najít, na-kufrovat lano a hodit do údolí tak, aby neodletělo i se smyčkou. Někteří slanili naprosto suverénně, jiní smyčce moc nevěřili.

Na skalkách probíhá každý rok pravidelná disciplína v otvírání zrezlého zámku od pneumatiky. Po marné snaze o odemknutí byl vypáčen řetěz a pneumatika osvobozena dřív než příběhl Letoš, kte-rý zámek odemkl normálně klíčem. Poté si mohl každý vyzkoušet, co s ním udělá pneumatika od ná-kladáku letící z deseti metrů.

Někteří si ještě stačili zalézt. Zdeněk se chtěl seznámit s místním materiálem, protože leze větši-nou na písku. Protáhl jsem ho tedy největšími la-hůdkami, které Perštejn skýtá. Bohužel po šesté cestě nám začalo opět pršet a tak prcháme do hos-pody. Trávím zde s Janou, Zdeňkem a Ančou krás-ný večer u vína. Je to příjemné zakončí opět poda-řené akce.

Děkuji všem zúčastněným za příjemnou at-mosféru a za pomoc při přípravách.

Pája

Kotvina není žádná rovina

aneb Svinčovo kotvinské trojšestí

Blahouš Kluc

Aby název vyjádřil vše o Svinčových milovaných šestkách v Kotvině, mělo by se snad doplnit jeho oblíbené „Kotvina je pěkná šikmina“. Milan se v jednom článku v Mantaně (3/2008) rozplývá nad cestami v šestém stupni Štěnice, Kluc, Omedica. Milan mě přivedl do Kotviny, ukázal mi trojšestí a tím skončil můj klidný spánek.

Omedica 6 - BLOKY

Ploužíme se spolu s Květou v jakýsi jarní teplý den roku 2006. Oblast neznám, nemám toho mnoho nalezeno, ale chuti mám za dva. Květa mi říká, že jí Svinča našeptal, že mi má ukázat jakousi cestu, ale nemá mě nechat zabít. Doporučí mi Omedicu s tím, že je dobře zajištěna a je opravdu pěkná. Tvůrcem cesty je mistr Svinčík a byla nedávno vytvořena. Co chybí nohám, nahradí síla rukou, trochu nervózní postup, ale nakonec se vyhřívám na vrcholu.

Štěnice 6+ - HLAVNÍ MASIV

Tak s touhle lahůdkou to nebylo tak jednoduché. Ve stejný den, kdy jsem přešel Omedicu, později přichází Svinča navrhuje přečtení této famózní linie. Za setmění se trápím v miniaturním sokolíku v zásadním místě cesty a nemůžu porovnat nohy na šikmou poličku. Slaňuju už za tmy a větve stromu mě píchají do zad.

11.2.2008 Už nějaký čas dopředu jsem signalizoval, že si chci zkusit přelést Štěnici na prvním. Jsem přece nadupaný a o nějakou tu vylezenou cestu zkušnější. Má to jeden háček. Den před výstupem chlastám jak utržený ze řetězu kvůli maminčině padesátce. A tak přišlo, co muselo. Přešlapuju pod prvním nýtem někde tři metry nad zemí a nejsem schopen zajistit. Pomalu, ale jistě se mi hřebínek přilepuje k hlavě. Nakonec si rozvážu tkaničku přišlápnutím druhé nohy. Trochu si pobrekánkuju a rezignuju. Další hodinu nepromluví, sekám stromky kolem skal, dokud nesdělím chichotajícímu Milanovi, že si dávám tento rok dva pokusy na to, abych cestu vylezl. Předmětem sázky jsou domácí utopenci a Svinča sám sebe plácá po zádech, jak snadno vyhrál jeho oblíbenou pochutinu.

9. 6. 2008 Je čas dát pokus. Nikdo to za mě neudělá. A tak vstupuju do mého snu, opatrně, ale jistě. Za sebou mám Pavla, který ze mě nespustí oči. Hladím chyty, nadechuju se svobody po malých doušcích, už se skoro dotýkám nebe. Ovšem nebýt malého neudržitelného sokolíku. Letím něco kolem tří metrů a smutním. Nicméně dávám další pokus, to už vypadá lépe, téměř se dotýkám jistoty v podobě nýtu a už si to nepochopitelně frčím na polici o nějaké 4 metry níže. S nabouraným sebevědomím a naraženým zadkem se vrhnu do posledního pokusu, který dotahuju ke zdárnému konci. Už vím, jak na to!! Svinča bude čubrnět :).

17. 6. 2008 Milan je natěšený na utopence. Mám jeden pokus, ale já se cítím jistý. Ví, jak se na lopatu sedá. Bez problémů realizuju tisíckrát promyšlené pohyby, až se dostávám k sokolíku, se kterým se znám už důvěrně. Chvilu napětí a... . Usmívám se pro sebe u nýtu. Ještě pár kroků a můžu se těšit na výhru.

Kluc 6+ - CESTÁŘ

Tak ta mě potrápila. K cestě jsem chodil vždy s novou nadějí a odcházel jak zpráskaný pes. Věřil jsem však, že jednou odhalím i její tajemství.

4. 4. 2007 Milan mi s nadšením představuje jeho oblíbenou linii. Kristova noho, co to je?! Už první boulder zastavuje mou snahu. Po několika marných pokusech se převazuju do kombajnu a i na lepším konci padám. Psychika je v troskách.

Rok 2008 Celý ten čas přešlapuju pod nástupem a představuju si jednotlivé kroky. Občas si cvičně nastoupím do začátku cesty, ale jsem tam marný.

2. 4. 2009 Chci být sám a tak nechávám Pavla a Svinču u Hlavního masivu. Doprovázím Květu s kočárem a zastavuju se jen s lezečkami pod Cestářem. No co, nahlédnu do Kluka. Pro ruce velké madlo, uspořádat nohy na malých stupech, pravá na spodňáka, levá lišta, fix na pravačku, dobře postavit nohu a zdvih na lištu. Sakra, takhle vysoko jsem se ještě nedostal. Vracím se ke klukům s úsměvem.

8. 4. 2009 Směr Kotvina, jediný cíl - Kluk. Svinča své myšlenky schovává za uklidňujícím úsměvem. Nastavuje pod nástupem kameru, aby se mohla pobavit i Květa, která má teprve dorazit. Třikrát přehrabuju matroš. Vzít si helmu? Radši ne, ať jsem lehčí. Nebo radši jo, co když se někde rozčísnu. Nastupuju do cesty lehce nervozní, ale první polovinu cesty zvládám bez zaváhání, až je z toho Milan unuděný. Dostávám se k druhému nýtu a představení teprve začíná. Na polici v klidu vyklepu a vydýchám. Jdu do toho, musím se dostat na madlo 1,5m nade mnou. Jdu a vracím se. Znovu. Třetí pokus a padám, přistávám tak akorát nohama na polici. Paradoxně ze mě nervozita padá, už nemám strach. Aale, tady je spodňák a ten to řeší. Bez problému se dostávám do madla. Do první horizontály zasouvám friend, nastoupat a do útroh druhé horizontály vsouvám další friend. Připravuju se k závěrečné části. K...a, co to? Friendly jsou od sebe tak blízko, že jsem nabral lano pro druhé jištění pod prvním jištěním a vytvořil jsem si kladkový systém, který mě nepouští dál. Drtím lištu rukou a druhou se snažím vycvaknout karabinu. Síly kvapem dochází a krůpěje potu mi rosí čelo. Konečně. Stačím ještě vyklepat. Slyším

Svinču radit, a já ho prosím, ať mlčí. Levá ruka za bočák, lišta ve stěně pro pravou ruku jen tak pro přidržení, spravit nohy a dynamika do neznáma.... . Juchu, držím, jsem tu!!! Přehoupnu se přes vrchol, křičím štěstím a úlevou.

Sedím na vrcholu, teplá skála mě hřeje do zad. Větrík hladí mou hrud' prostou oděvu a mně se pomalu uklidňuje dech. Hluboko do sebe ukládám právě prožité dobrodružství. Za to, že jsem vložil do vylezené cesty celou svou touhu, vůli a snahu se umí Kotvina odvděčit. Zeptejte se Milana, ten ví své :).

Blahouš Smrtihlav

BABY BOOM pokračuje

V neděli 3.5.2009 přibyl do rodiny „Horoklubáckých dětí“ další přírůstek - Filípek Šťastný. Po porodu měřil 51 cm a vážil 3,45 kg. Zatím se má čile k světu, asi i díky tomu, že jsme ho řádně zapili nejprve v Chomutově U bizona a po té i v rámci oslavy Jansičovo „kulatin“ v Perštejně U slunce. Doufám, že ho už brzy budeme moci vzít do Tisé, spolu s Atomovic Zuzankou a Bandasovic Broníkem.

Jířa a Maruška Šťastní

O jarním rozjímání, pohodě na skalách a nadějně nastupující generaci

Hanka Hefnerová

Konečně po dlouhé době vyrazím zase sama s Deivinkou a vybíráme si Kozelku, když nám to otvírání skal moc nevyšlo. Ten kraj i samotný skály jsou prostě úžasný. Začalo to dobře, vybalujeme matroš a najednou jsem si vzpomněla, že místo friendů a vklíněnců, kterých mám plný batoh, se tu používají smyčky, jako na písku. Tak tu nemáme ani jednu. Deivík se chytá za hlavu a oznamuje mi, že expresky si zabalila do jiného baťohu. U velkých stěn jsme zmerčily větší skupinku lezců, tak se k nim ženeme s prosbou o pomoc. Jsou to kladeňáci a slaňáci, z kterých se nakonec vyklubali moc fajn lidičky. Bereme si od nich 3 expresky a jde se na věc. Na rozjezd si dáváme snad nejlezenější cestu Skalácká 6- a hned potom nejpěknější cestu z Kozelky Bláznova ukolébavka za 7. Na horních skalkách potkáváme další skupinku z Rakovníka a už jsme všichni jedna rodina. Pěkně jsme se všichni ztmelili, naladěni na stejnou notu a navázání na stejné lano. A byla tam přesně ta pohoda, která na skalách vládne, když se lezci nevychloubají vylezenými

čísly, nevztekají kvůli nevylezeným číslům a neschazují kvůli magnéziu. Deivík dobývá desátý vrchol a jdeme tu jarní lezeckou nádheru spláchnout jedním točeným. Jen těžko odoláváme nabídce přechrupnout a pokračovat další jízdou na Polínku. Díky kluci za nádhernej den.

V neděli ráno vyzvedáváme Tommyho a Honzu a jedeme všichni na písek. Tommy má na písku premiéru, tak volíme Bürschlické stěny, kde jsme obě zažívaly lezecké prvopočátky. Myslím, že Televizní hra se stala první cestou na písku už po několikáté. Pokračujeme dále sérkou Vlláček na Besedě, ale ten morál uff! Zas ho trochu lovíme. V cestě Propadlina VIIa se Deiva stává fotomodelkou, náma všechno přeběhli bez, mrknutí oka, až jsem měla pocit, jestli se tak trochu s námi lezecky nenudí. Večer se za doprovodu policistů, kteří s námi ochotně zdolali crosscountry přes rozvorané pole,

přesouváme do kempíku k ohni. Deiva ještě zve náš doprovod na ruma, ale asi se ve službě trochu stydí☺.

Ráno bereme kluky do Bielatalu, ať vidí taky trochu delší cesty a aby na ně dýchlo trochu staré, pískařské tradice. Falkenwandl je atraktivní masivní věž. Nalézáme s Deivou současně do VIIa vedle sebe a sdělujeme si hot dojmy s těžších pasáží. Jedno místečko jí tedy nezávidím, pár oblinek v kolmici asi 1,5metru pod kruhem a nedošáhne aby si to cvakla. Objímám obr hodiny a snažím se jí alespoň trochu poradit, co vidím ze zhora, ale stejně je to o tom odhodlání udělat krok s vidinou pořádný tlamy. Zvládla to a všem se nám ulevilo. Pokračujeme dále dozadu k věžím Bewachsene Spitze a tam si Honza dal jednu starou klasiku Talweg IV na prvním konci lana.

A pak že nerostou☺.

VYHLÁŠENÍ SOUTĚŽE: The Best Summit Horoklubu Chomutov

Výbor klubu vyhláší novou lezeckou soutěž pro všechny členy Horoklubu Chomutov. Kdo se chce stát členem "**The Best Summit Club**", musí stanout na dvaceti vybraných vrcholech, které se nacházejí v různých skalních oblastech ČR.

Vybrané vrcholy:

Adršpach - **Milenci, Starosta, Starostová**
Bořeň - **Ostrá věžička**
Jizerky – **Zvon**
Krušné hory – **Kryštof**
Labák - **Jeptiška, Skříň**
Dubské skály – **Kardinál, Starý hřib** (u Heřmáněk)
Ostrov – **Císař**
Prachov - **Prachovská jehla**
Příhrazy – **Kobyla**
Rájec - **Sokolí a Mravenčí věž**
Skalák - **Kapelník, Taktovka**
Svatošky – **Nevěsta**
Tisá - **Sťatý major, Doga**

Datum výstupu na každý z vrcholů je nutné zapsat do příslušného formuláře, který je možné získat na klubové schůzi anebo si ho stáhnout z našeho webu www.horoklub.cz. Výstup je nutné rovněž zapsat i do vrcholové knihy pro možnost případné kontroly. Po dosažení všech vrcholů je nutné odevzdat vyplněný formulář na členské schůzi anebo v sídle klubu. Každý, kdo vystoupí na všechny vrcholy (nemusí tam vylézt jako prvolezec), obdrží na následující valné hromadě tričko s motivem této soutěže.

Čau Jířa

Přímo proti orasínským skalám, zpracovaných již v několika průvodcích, se nalézá na levém břehu říčky Bíliny teprve nedávno zhodnocená věžka nesoucí jméno Schovanka, která jest nedílnou součástí tzv. Schovaného hřebene. Tento nesouvislý skalní hřebínek skutečně nelze ze silničky vinoucí se Telšským údolím zřítí ani v zimním období. O samotné věžce nemluvě. Skutečně příhodnými názvy označil tato skaliska jejich objevitel Leoš Dvořáček na počátku roku 2008.

Přístup k věžce samotné není nikterak složitý ani zdoluhavý. Přesto však tento skvost krušnohorských hvozdu doporučuji jen opravdu skalním nadšencům, toužícím stále po něčem novém, neolezeném, takřka neposkvřněném.

Pod obcí Orasín, kde lze zanechat vůz, se vydáme po silničce podél toku Bíliny směrem na Jirkovskou přehradu. Mineme vodní elektrárnu, tzv. horní a u druhé – dolní přejdeme po mostku na levý břeh Bíliny. Odtud mírně vlevo ve svahu (cca 100 m), ukrytý v hustém porostu, počíná nesouvislý skalní hřeben táhnoucí se na temeno kopce, v jehož středu je i Schovanka.

Věžička se nalézá v nadmořské výšce 564 m a obdobně jako orasínské skály ji tvoří okatá rula. Výška se pohybuje z náhorní strany od 3 m po údolní stěnu dosahující výšky 7 metrů. Vrchol jest čistý, bez vegetace, slaňáku, dobíráku a výhledů. V cestách se rovněž nenalézá stabilní jištění.

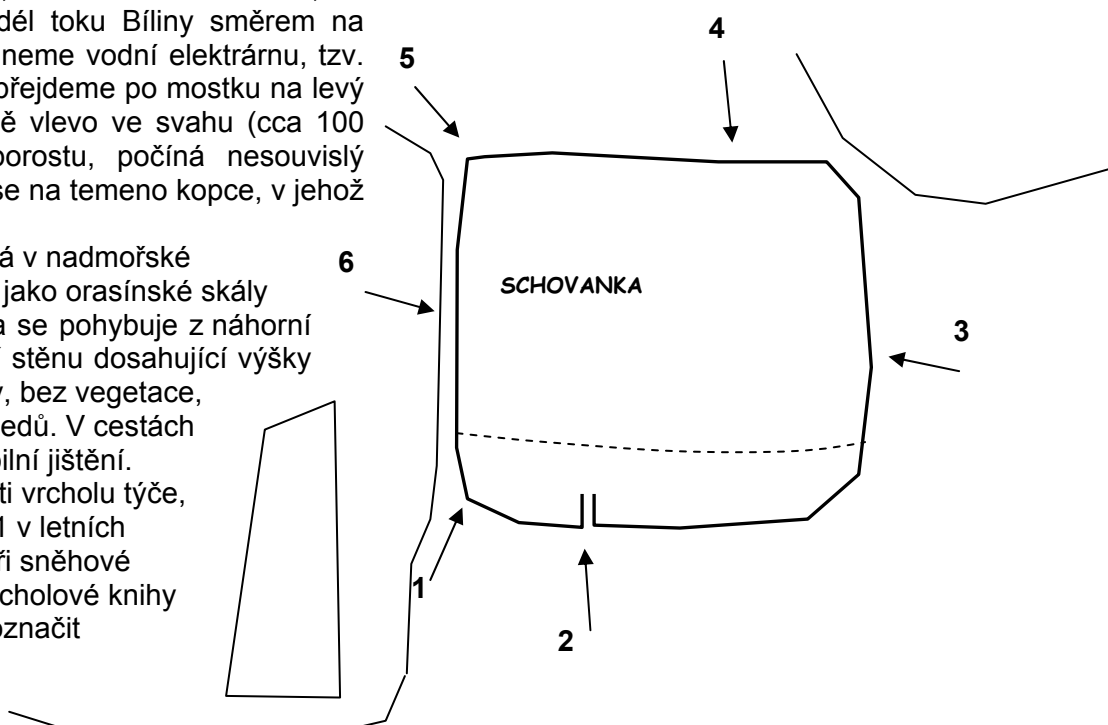
Co se dostupnosti vrcholu týče, lze ho označit stupněm 1 v letních měsících a stupněm 3 při sněhové pokrývce. Dostupnost vrcholové knihy lze v zimních měsících označit

nejvyšším, šestým stupněm dostupnosti hraničícím však již s nedostupností.

Ano, tato věžka má už popsanou i první stránku vrcholové knížky. Tu osadil Letoš 1.10.2008. Za těchto několik měsíců již stihli věžku navštívit krom Letoše a Jakuba Tichého, kteří zde vytyčili první linie, 2x Ludva Kostka, 2x P. Suchopárek a M. Svinařík, který zde zanechal nesmazatelnou stopu vytvořením cesty Ultralight 5+.

Na samotný vrchol vede 6 cest a možnosti prvovýstupů jsou již vyčerpány. Krom výše zmíněné Svinčovy lahůdky pochází zbylých pět cest z 25. 4. 2008. Čtyři z nich jsou ze solodílny Letoše a jedná se převážně o cesty boulderového charakteru, leckdy však s mizerným dopadištěm. A konečně poslední a nejtěžší výstup na věž procházející spárou v mohutném střeovitěm převisu protlačil na vrchol Jakub Tichý opět s L. Dvořáčkem. Cestu nazvali přílehlavým názvem Jakubova spára, je za 6 a ještě nemá přelez.

- 1) ***První hrana 4;** (Letoš; 25.4.2008)
- 2) **Jakubova spára 6;** (Jakub - Letoš; 25.4.2008)
- 3) **Boční 3+;** (Letoš; 25.4.2008)
- 4) **Náhorka 3;** (Letoš; 25.4.2008)
- 5) **Tobogán 4;** (Letoš; 25.4.2008)
- 6) **Ultralight 5+;** Levou částí údolní stěny n.v. (Svinčo; 6.9.2008)

Alšova vyhlídka aneb i v Praze jsou skály

4.4.2009

Blahouš Kluc

Většina lidí může strávit celý víkend v přírodě nebo na skalách. Já takové štěstí nemám a tak musím vymyslet, co budu dělat volné sobotní odpoledne v Praze. Co třeba zkusit Alšovu vyhlídku na Holém vrchu v Suchdoli na okraji Prahy? Beru rodinku Hálů s jejich příbuznou Luckou a frčíme si to pražským provozem do Suchdola. Sice mám jen sedák, lezky a 30 metrové lano, ale říkám si, že vylezu lehké cesty bez jištění a pak ostatní doberu.

Jeden z prvních jarních dní v roce přímo nabádá k pobytu na skalách a tak se vycházkově přibližujeme nejdříve ke Strážcovi. Pokecám s lezci, kteří dobírají kamarády na vrcholu a raději se rozhoduju pro Alšovu vyhlídku, kde má být více lehkých cest.

Stačí chvilka a už vydýchávám kopeček u Alšovky. Na zkoušku místního materiálu si dávám *Gerlach III*. Na vrcholu tvořím štand obhozením žudráku. Lucce ani Jardovi cesta nedělá problém. Přestože jsou cesty poměrně oklouzané, natěšeně pospíchám do další cesty *Dvoucestná var. a) III*. Když dobírám Jardu, tak přichází další kamarád Easy. Pomalu scházím pod skálu a dávám se do řeči s jedním z přítomných lezců, který mi půjčuje dvě smyčky. Nastupuju do *Dvoucestné cesty var. b) III*. Cítím se strašně lehce, skoro žádný matroš a člověk si může tak svobodně plout v tom skalním moři. Následuje Lucka a Jarda, který dobírá Easyho. Přistou-

pím k dalším lezcům, kteří byli hodnou chvíli pod *Západní hranou IV+*, o které tvrdí, že je podstatně obtížnější. Vidím první tři metry boulder a pak by cesta měla polevit. Pro jistotu si navazuju lano, kdybych to přeci jenom vylezl. Kroky mi přijdou zajímavé a kupodivu mi nedělají problém. Boulder mám za sebou a stojím na lávce. Chlapáci kroutí hlavou a říkají, ať něco zajistím. Na to jim s úsměvem odpovídám, že toho moc nemám. Tak mi posílají nějaká presa. Obhazuju výčnělek smyčkou a v klidu dolézám ke skobě. Cesta nádherná a já bych jí hodnotil za V-. Mám dost času na rozhlížení po údolí, kterému kraluje Alšovka, když se Easy a Jarda snaží vylézt za mnou. Protože nemám průvodce, tak se vydávám do první cesty v údolní části, kterou považuju za zajímavou. Přes první lehčí část se dostávám ke stěnce se spárkou, kde zakládám uzlík. Kroky jsou delikátní a oklouzané, ale bez ztráty dobré nálady dosahuju vršku. Kluci to za mnou vylezou, ale Lucku musím od spárky spustit na zem. Později zjišťuju, že by se mělo jednat o *Převislou hranu VI*. Někdy je lepší nevědět, co člověk leze :). Marcelka zavelí k odchodu a tak se rodinka s Luckou batolí k autu. Mně narostla křídla a tak si vybírám perličku v podobě *Únětické spáry III+*. Krásný spárokomín mě hypnotizuje. Po prvních krocích se dostávám do spáry, ale jsem na to docela tlustý. No nic, pídalkuju se, co to dá, až se dostávám ke skobě a nýtu, které jsou v blízkosti sebe nalevo ve stěně. Pomyslím si, že se nejedná o jištění patřící do téhle linie a tak pokračuju se smyčkou v ústech. Konečně vkládám špatný uzlík do nějaké spárky v komínu. Víím, že je na houby a tak po několika metrech natlačím druhý uzlík hluboko do komínu. Ve vrcholové části mají kluci ve vedlejší cestě natažené lano a tak musím na poslední metr přejít doprava do stěny. Udělám překrok a smyčky se roztomile vycinkají až k jističi. Nohy se mi klepou a já cítím, že tohle je to pravé koření mého života. Easy přilézá ke mně poměrně bez problémů, ale spokojen. Na uklidnění se rozhoduju pro poslední cestu *Plotny III+*. Jedná se o lahůdkovou cestu, která končí až na samém vrcholu vyhlídky.

Den ukončujeme v hospůdce v blízké vesničce, odkud jede autobus do centra. Děkuju za krásný den, kamarádi.

Blahouš Smrtihlav

ODDÍLOVÁ SCHŮZE

Další schůze výkonného výboru klubu se uskuteční v pondělí 1.června od 18.00 hod. v naší oblíbené hospůdce U Slunce v Perštejně.

Na schůzi jsou zváni i ostatní členové oddílu!